

versei című könyv analógiái, László Noémi versszubjektumát éppúgy megelevenítik, mint amennyire interpretálják József Attila versvilágának néhány szegmensét.

A 2008-as *Lámpagyújtás* című ciklus verseiben az identitás kérdése a versszubjektum szerepvállalásaival kapcsolatos – leszögezhető, hogy a kívül maradás, a szemlélődés, a vallani akarás László Noémi számára nemcsak ösztönös cselekmény, hanem tudatos vállalás, de ez mintha a hétköznapi eseményeinek tükrében túlvállalássá emelkedne. Vagyis e ciklus verseinek többségében a vallomások kisszerű történésekből következnek (mosogatás, a kismama csendes sziesztája, dióhullás stb.): „Eddig boldog, serény valaki voltam, / ügyeskedtem, helyezkedtem a sorban, / (...) most meg csak ülök görnyedten a széken, / mondhatnak bármit, nem értem, / (...) S e néhány sor – másként hogy is lehetne – / mosogatás közben jutott eszembe” (*Nulla feminizmus*). A *Nonó* és az *Ébredés előterében* című kötetekre jellemző metaforikus líraiság részben ugyan eltűnt László Noémi költészetéből, de mint a fentebbi idézetből kide-

rül, új hangneme a vallomás mellett alkalmasnak tűnik az ironia kifejezésére is. Nem véletlen tehát, hogy László Noémit az egyszerre ironiát és gyermeki lelket tükröző svéd gyermekversek is megihlették.

Olyan pályáiv jellemzi eddig a költő életművét, amelyben csak kisebb stíláriis, hangnembeli változások különböztetik meg az egyes köteteket, a szemlélet viszont mindvégig azonos: a vallomás erejével, az ösztönösség lendületével és könnyedségével ír arról, hogy hol végződik az objektív világ, hol kezdődik a költészet, és képes-e költőien lakozni az alkotó mindkét világban. A László Noémi-verseket olvasva kijelenthető, hogy erre a kérdésre maga a szerző is csak keresi a lehetséges válaszokat költő-elődököt is megidézve, de valószínű, hogy amíg nincsenek biztos válaszok, a költői ihlet sem szűnik meg. Ahogy László Noémi fogalmaz erről *Gyertyagyújtás* című 2008-ban írt versében:

„Élek, tehát akad még pár esély.

Lobogj te lélek, féltett gyertyaszál.”

LÁSZLÓ NOÉMI

Kirakat

*Nem szeretni – azt hogyan lehet.
Lebontani a féltett perceket,
miközben vissza és előre hat
a mindentakarás: a kirakat
bezúzott üvegét képzelem el,
középen gyűrött papiros hever,
szeretlek – villog rajta a jövő –
és ami átvitte az üvegen: a kő.*

*Ezután hogyan mondjam el: szeretlek?
Úgy gondolom, mindenki retteg
kőtől, papirtól, üvegtörmeléktől,
a bűvös szóra megdermed a léggör,
az összes áramlat rendre lefagy.
Mert ha szeretlek, mindenem te vagy,
s lennék örökké én is mindened,
bár sokkal hamarabb kiismered,*

*akárcsak én, és rádöbbenünk: semmi;
és ezt a semmit kell híven szeretni.
És ezt a semmit öltöztetjük át,
mint jobb sorsot megért próbababát,
újabb és újabb látványterv szerint,
de évről évre silányabb a színt,
pont, mint enyém most, éppen ennyire.
Bukunk a semmire.*